

Nacht vol fonkelende sterren

Don McLean

Nacht vol fonkelende sterren
Verf je palet blauw en grijs
Zie uit op een zomerse dag
Met ogen die weet hebben van het duister in mijn ziel

Schaduw over de heuvels
Schets de bomen en de narcissen
Vat de bries en de winterrillingen
In kleuren op het linnen land van sneeuw

Nu snap ik
Wat je me probeerde te zeggen
Hoe je leed om de helderheid van je geest
Hoe je ze de vrijheid trachtte te geven
Ze luisterden niet, ze wisten niet hoe
Misschien luisteren ze nu ...

Nacht vol fonkelende sterren
Vlamgekleurde bloemen die in lichterlaaie staan
Kolkende wolken in violette waas
Weerkaatsen in Vincents porseleinblauwe ogen

Kleuren vol tintschakeringen
ochtendveld van barnsteen graan,
Verweerde gezichten in pijnrijen
getroost met je liefdevolle kunstenaarshand

Nu snap ik
Wat je me probeerde te zeggen
Hoe je leed om de helderheid van je geest
Hoe je ze de vrijheid trachtte te geven
Ze luisterden niet, ze wisten niet hoe
Misschien luisteren ze nu ...

Want ze waren niet in staat van je houden
en toch was jouw liefde waarachtig
En toen er geen hoop meer te bekennen was
In die nacht van fonkelende sterren
Nam jij je leven, zoals geliefden wel meer doen

Maar ik had je kunnen vertellen, Vincent
Deze wereld was nooit bedoeld voor
een prachtmens als jij

Nacht vol fonkelende sterren
Portretten hangend in lege zalen
Koppen zonder lijf op anonieme muren
Met ogen die naar de wereld staren, niet in staat om te vergeten

Gelijk de vreemden die je hebt ontmoet
De haveloze mannen in de haveloze kleren
Ligt de zilverdoorn van bloedroos
verpletterd en gebroken in de ongerepte sneeuw

Nu snap ik
Wat je me probeerde te zeggen
Hoe je leed om de helderheid van je geest
Hoe je ze de vrijheid trachtte te geven
Ze luisterden niet, ze wisten niet hoe
Misschien luisteren ze wel nooit..